

De knaap en de rots

Midden in de bergen lag een verborgen dorpje aan de voet van een geweldige rots, waarin de natuur het gelaat van een mens had gebeiteld, een koninklijk en goed mens.

Dat gelaat, reusachtig en beschermend, beheerste ook het kleine dorp, dat beneden rustte als een warm, nietig nestje.

Daar vertelden de mensen dat eens in het dorp een man zou komen, die sprekend op die figuur zou lijken, en die een periode van vrede en geluk zou brengen.

Dat vertelden ze gaarne in donkere dagen, als nood en ziekten aan de deuren klopten.

In het dorp leefde een knaap, die droomde over dat rijk en ernaar verlangde, en die onophoudend bezig was met de eenzame rotsfiguur, als hij de kudde van het dorp hoedde in het gebergte. Altijd was de man-van-de-rots bij hem, in zijn ogen of in zijn geest.

De mensen zagen hem vaak in de deuropening van zijn huis staan, starend naar de rots, of ze verrasten hem in het gebergte, sprekend met de figuur.

Midden in zijn spel werd hij soms stil, keek naar de figuur en glimlachte: 'Wat zal dat een mooie tijd worden als die man komen zal...'

Hij groeide op, en over zijn aangezicht lag iets van de rust en de goedheid van het beeld waar hij zo vol van was...

En toen hij man geworden was, merkten de mensen dat hij de gelaatstrekken droeg van de man in de rots, en dat hij schoon en goed was als de droom waarover ze vertelden.

En zij zagen dat hun verlangen vervuld was: er was een edel, koninklijk mens onder hen gekomen, het gouden rijk van geluk en vrede was aangebroken.